

Tập thơ Bùi Chí Vinh

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Alô Nó Kìa!

Đưa anh ngón út anh cầm
Cái ngón ồm nhách mà em giấu hoài
Không đưa, anh nắm bàn tay
Anh nâng lên mũi đổ ai bắt đèn?
Bắt đèn sao được hả em?
Alo di động đắt tiền, anh "to"
Nó kìa (*) nếu muốn, anh lo
Để anh "để lửa" học trò điếc luôn
Gáy từ lớp tới vũ trường
Bàn tay xịn, thương mến thương anh ghiền
Đưa anh ngón út nha em
Lộn ngón đeo nhẫn hết tiền của anh!

(* Alô đời mới Nokia

Anh Là Một Con Cừu

Cướp hết tình yêu dành cho mẹ anh đi
Em cướp hết như một người chinh phục
Kể từ đây không còn ai thân thuộc
Anh mò côi trong đôi mắt em rồi

Hãy an ủi anh bằng những nụ hôn môi
Hãy che chở anh bằng vòng tay con gái
Hãy dạy anh đánh vần và tập nói:
" Yêu, yêu, yêu... " cho đến lúc lia đời

Em đã trở thành một bà mẹ nhân đôi
Đi chăn dắt một con cừu thân thoại
Một con cừu chứ sao? Đây vụng dại
Anh là con cừu tình nguyện được... mò côi
(Trích từ tập thơ " Thơ Tình Bùi Chí Vinh " - NXB Trẻ 1995)

Anh Nhớ Em

Như con nít nhớ cà rem vậy mà
Như con đế trống đi xa
Một hôm nhớ đến quê nhà gáy chơi
Con đế thì gáy một hơi
Còn anh gáy hết một thời con trai
...
Cô bé ơi, anh nhớ em
Như má lúm nhớ đồng tiền đúng chua
Như cà chớn nhớ cà chua
Như da em nhớ da-ua ngọt ngào
Cái nhớ nhảy qua hàng rào
Chẳng thèm đăng ký cứ nhào vô anh
Xô ra thì thấy không đành
Nên anh ôm lấy rồi canh giữ hoài
...
Con kiến còn nhớ củ khoai
Hướng chi tóc ngắn tóc dài nhớ nhau
Nhớ em không biết để đâu
Nếu để trên đầu thì tóc che đi
Để trong túi áo cũng kỳ
Lỡ đi đường rớt lấy gì chứng minh
Thôi thì giả bộ làm thình
Hét lên "nhớ quá" một mình nghe chơi

Anh Và Thằng Nhóc

I

Hai mươi năm trước anh giống thằng nhóc lắm
Lủi thủi theo sau áo trắng tan trường
Rồi chiếc áo băng qua đường, biến mất

Anh tiếc hoài cái kẹp tóc cô nương
Anh bịnh thương hàn suốt... ba ngày chẵn
Cái tội lang thang quên búng nắng trên đầu
Mà nếu có chết anh cũng không hối hận

Chỉ sợ tan trường có kẻ lén theo sau...
Chỉ một mình anh đau, một mình anh ốm
Còn riêng em đừng thương hại ngoài nhìn
Hai mươi năm trước anh giống thằng nhóc lắm

Anh đọc quyền buồn ngay cả lúc... làm thính

II

Còn bây giờ anh khác thằng nhóc lắm
Ngồi xồm lan can và gặm bánh mì

Chờ áo trắng tan trường ơi áo trắng
Anh trải thơ tình để lót bước em đi
Nếu em bắt chuyện tất nhiên anh lơ đãng
Trời thì xanh, xe cộ rất nhiều màu

Anh quên màu trắng đến khi em hốt hoảng
Mới quay lại cười một cái dễ... xa nhau
Nếu em dừng dung tất nhiên anh hét lớn
Em sẽ quan tâm hơi cô gái tò mò
Thấy chưa, bây giờ anh khác thằng nhóc lắm
Ai đại đọc quyền chịu đựng nỗi buồn... xo!

Bài Thơ Chưa Hoàn Thành

Đêm nhớ em, em có tin không?
Em như chiếc gối rúc trong lòng
Nào ai biết trăm con chim mộng
Vây kín đầu giường anh hát rong

Ngày nhớ em, em đã tin chưa?
Em như sen đẹp tự nghìn xưa
Vái trời ao mọc ngay bên cạnh
Em nở thành thơ suốt bốn mùa

Mốt nhớ em, biết nhớ hay không?
Mới ngày, đêm đã đủ tê lòng
Thôi nghe đừng nhớ, thôi đừng nhớ
Lỡ mai này con sáo sang sông...

Bài Thơ Lì Xì

Tết đến em có còn bướm trắng??
Áo dài thơ, hay váy đầm xoè??
Mặc áo dài?? Anh đeo kính cận
Còn diện đầm?? Anh..... mắt đỏ hoe

Tết đến, em có còn nhớ lớp??
Hay nhớ gì đâu trước cổng trường??
Nhớ lớp?? Anh biến thành trái thị
Còn nhớ gì đâu, anh biến..... luôn!!

Tết đến, ăn mút me chua lưỡi
Cắn hạt dưa đỏ chót môi cười
Trời đất sinh ra chi tiểu muội
Để năm nào anh cũng..... 'eo ơi!!'

Tết đến đừng xoè tay, ngượng nhé!!
Cái đuôi sau gót quá là dài
Khỏi cần tập soi gương e lệ
Lì xì anh một sợi tóc mai

Khoá vào cặp nhất mười sáu tuổi
Lỡ mai em 'bẻ gãy sừng trâu'
Thì chắc anh biến thành chú Cuội
Ôm cây đa bay tuốt lên..... lâu!!!

Bàn Tay

Khi tay em trong tay anh
Kẻ nào dị nghị sẽ thành người dung
Mắc mớ gì phải quan tâm
Miễn sao ta nắm không lằm tay ai
Tay mà đút túi rất gầy
Có đôi chắc chắn bàn tay hồng hào
Tội gì không áp vào nhau
Đợi cho sợi tóc bạc đầu thì buông...

□

Bình Đẳng Ở Chào Mi

Bình đẳng nhau tất cả mọi thứ
Anh đồng ý hai chân, hai tay
Khi giờ lên thì anh té ngựa
Xin em đừng xây xắm mặt mày

Nghĩa là anh giống cóc, giống xoài
Và ngọt lịm như chè thập cẩm
Còn em thì chuyển hệ đấng cay
Sáng xỉn, chiều say, trưa đờ đẫn

Nghĩa là anh... vào ra ngõ ngẩn
Mở trang lưu bút, chép thơ tình
Còn em thì vi vu xế nổ
Áo bụi quần dơ, tóc tủa đình

Nghĩa là đẹp ngày "Valentine"
Anh thềm hoa, còn em vạt lá
Vui vui thì đàm đạo văn minh
Bình đẳng "ba" và bình đẳng "má"

Nghĩa là từ nay anh nội trợ
Còn em ngồi nhậu ở vỉa hè
Lạy trời cho em đừng trúng gió
Bằng không anh mắc nghẹn com khê

Bình đẳng nhau tất cả mọi thứ
Nhưng anh cao, em thấp, ý trời...
Em có muốn chồm lên giận dữ
Anh cúi đầu hôn nhẹ nhàng thôi....

Bí Mật Mỗi Con Đường

Chắc chắn là rất nhiều dấu chân đi qua
Chồng chất lên nhau làm người ta có tuổi
Anh chưa làm được gã gác - cửa - thời - gian
Gỡ các dấu chân để tìm sương khói

Chắc chắn là dưới những chiếc guốc, những đôi giày không biết nói
Các đôi lứa yêu nhau đã phát biểu ồn ào
Như anh đã dụi đầu vào vai em mệt mỏi
Thả lại trên đường đúng mười ngón xôn xao

Đã có cái hôn quá khứ rất nhiệm màu
Cho vành môi hết thời kỳ tái mét
Đã thú nhận nhau những cuộc tình đầu
Cho hai gót chụm dần đêm vĩnh biệt

Chắc chắn là sẽ còn hoài dấu vết
Dấu ngón chân em, vết cửa anh mà
Và chắc chắn ở chỗ nào bí mật
Có ai tình cờ nhắc một ai xa.

Bướm Và Hoa

Ra khỏi lớp các em tan như bướm
Có bướm màu đen coi giống bướm bà
Có em áo dài đẹp như bướm trắng
Anh ngẩn người, thầm gọi : bướm kiêu sa!!!

Bướm bướm thật vốn nhiều màu sắc sỡ
Còn bướm của anh không bay khỏi mặt đường
Thơ anh đậu xếp hàng trên bãi cỏ
Chờ trước cổng trường một cánh bướm tư vương

Nhưng có thật các em là bướm trắng??
Con gái là hoa, ai gọi bướm bao giờ!!
Kìa bông giấy trắng và hoa huệ trắng
Lấp ló hàng rào đôi mắt nhãn ngây thơ
Bông giấy không hương nên các em từ chối
Hoa huệ tràn hương, anh cống quít thập thò
Khi tiếng guốc ở trên đường chưa mỗi
Thì anh còn lẻo đẹo bước buồn xo....

Bynight

"Bynight" có gì lạ không em?
Đêm chắc là phố xá có đèn
Đêm chắc là đèn không đủ sáng
Đêm chắc là u ám tối đen
Ờ, "bynight" lạ lắm hả em?
Đêm về em "lắc" giống đang điên
Đêm về em hát như đang mơ
Chỉ tội phụ huynh cạn vì tiền.

B'lao

Em có giống B' lao không em?
Đón anh đừng đóng cửa, cài then
Bằng không anh biến thành bông giấy
Mọc tỉnh bơ ngay phía trước thềm

Em có giống B'lao không em?
Ngắt anh đừng nở ngắt trong đêm
Bằng không anh biến thành trái bắp
Cắn vào răng em để bắt đền

Em có giống B'lao không em?
Vắt anh đừng vắt ở ngoài hiên
Bằng không anh biến thành con muỗi
Chờ dịp giường em bị hờ mền

Em có giống B'lao không em?
Đập anh đừng đập bản tay tiên
Bằng không anh sẽ nằm huyết sáo
Suốt mùa thu như chú đế mền

Là phải giống Blao nghe em
Chiều, mưa một chút để anh thềm
Tối, sương một chút để anh nhớ
Một chút gì như thể áo len
Là phải giống Blao nghe em
Làm duyên một chút để anh hiên
Dịu dàng một chút cho anh sợ
Một chút gì như thể buốt tim

Cao Và Thấp

Bao nhiêu lần em kiễng chân lên
Cũng không thể cấn vành tai anh được
Anh có bốn phận phải cao gần hai thước
Để xoa đầu em một cách dễ dàng

Anh có nhiệm vụ lớn bằng người ngoại quốc
Để cùng em dạo phố thật hiên ngang
Nếu anh cao một thước tám mươi lăm
Chỗ cư trú thường là sân bóng rổ

Cao một thước tám mươi tư cũng khổ
Không tắm pít-xin anh cũng đánh bóng chuyền
Cao một thước tám mươi ba càng buốt tim em
Vì môn thể thao mới sẽ là nghề bóng đá

Em sẽ tốn tiền mua dầu nóng để bôi vào mắt cá
Cầu thủ như anh hay bị "đốn" bất ngờ
Nhưng dưới một thước năm mươi thì em sẽ buồn xo
Thấy anh bò lết cả ngày vì tập tạ

Anh sẽ đồ như Hercule nhưng thê thảm quá
Dạo phố ngoài đường chỉ đứng đến vai em
Vì vậy hôm nay em kiễng chân lên
Anh mới thí dụ để mình không mặc cảm

Cái chiều dài hay bị thua chiều ngắn
Lúc cúi hôn em phải biết lấy thăng bằng
Cao cho dữ cũng đành thua lùn xùn
Lúc hai cái đầu chụm lại rất tình nhân
Chẳng phải vậy sao? Kiễng chân thì dễ..... sợ
Nên lúc rụt về em thấp đến dễ..... thương!!!

Chia Buồn Cùng Năm Sửu

(17 bẻ gãy sừng trâu)

Khi em lên mười bảy

Loài trâu mất tích sừng

Cỏ đang thơm bỗng dại

Trái tim chàng rét run

Ai bảo em mười bảy

Bẻ gãy hết ngọt ngào

Con trâu và con gái

Cửa một đường hơn dao

Vậy thì anh mười tám

Hơn một tuổi ngon lành

Tình nguyện làm con..... ghé

Cửa sừng nhìn xuân xanh!

Chiếc Ghế Mây

Khi em rời ghế mây
Chỉ mùi hương ở lại
Tre biến thành thần thoại
Trúc biến thành hoang đường
Anh biến thành tai ương
Thấp thỏm bên chiếc ghế
Cái mùi hương ác thế
Không theo em bay đi
Mà quán quýt bên tre
Mà quần quanh bên trúc
Để riêng anh biết được
Có thực, mùi hương kia
Không một ai sẻ chia
Chỉ trừ ra chiếc ghế
Không ngu gì anh kể
Mùi hương này cho ai
Hỡi những chiếc ghế mây
Hiếm hoi trên trái đất
Hãy khinh chiếc ghế sắt
Hãy khinh chiếc ghế bành
Những chiếc ghế vô danh
Trong căn nhà trái thảm
Nơi chân em chưa dẫm
Nơi tình em chưa ngồi
Nơi Chúa chưa ra đời
Nơi Phật chưa hiện đến
Nơi em chưa rón rén
Những gót chân tuyết vời
Nơi mọi người hít thở
Chưa thấy mùi em rơi
Nơi đây anh đang hay
Chỗ này anh đang biết
Anh vuốt ve ghế mây
Như vuốt ve truyền thuyết

Tình yêu anh lấm liệt
Thanh trúc phải cong vòng

Tình yêu anh tận cùng
Thanh tre đành duỗi thẳng
Anh đặt trái tim đắng
Vào chiếc ghế em ngồi

Trái tim trở nên ngọt
Chiếc ghế tình anh ơi
Chiếc ghế tình em ơi
Lúc người kia đi mất

Lúc người này cúi mặt
Cái mùi hương chưa đi
Nhu không hề biệt ly
Nhu không hề xa cách

Trận gió có thổi sạch
Tất cả mọi đèn đài
Con bão có đùa dai
Anh cũng không lo sợ

Khi lòng anh: em ở
Khi ghế anh em ngồi
Hương thời gian muôn thuở
Thuở bắt đầu lứa đôi...

Chiều Có Lan

Chỉ cần ngón tay đưa lên môi
Ngàn năm nhan sắc ở em rồi
Ngàn năm trời đất thành thơ nhạc
Cây cỏ chào nhau để lúa đôi
Chỉ cần chiếc muống em trong ly
Là tim anh chết rất nhu mì
Là chàng thi sĩ bay đầu mất
Một chút tình anh lẩn trốn đi
Chỉ cần em cứ ngồi như thế
Yên lặng nhìn anh suốt buổi chiều
Là anh trôi sạch bao dâu bể
Mở hết lòng ra đợi tiếng yêu!.....

Chuyện Chiếc Xe Đạp

Anh chở em đi bằng xe đạp
Thấy phổi hôm nay sạch lạ thường
Dọc đường khói một trăm chiếc "cúp"
Không làm hơi thở bị dơ hơn

Anh chở tình anh trên xe đạp
Mặc ai kia ngó, mặc ai dòm
Để gì mang một cô công chúa
Đặt vào xe, rồi khẽ cúi hôn

Anh chở em đi bằng xe đạp
Mồ hôi ra đầm hết vai gầy
Thương ghê ngọn gió sau lưng đã
Thổi mát đời anh trong cánh tay

Cám ơn em dám ngồi xe đạp
Để cho anh quên mất mình nghèo
Cám ơn em đã không đánh phấn
Nhìn anh bằng con mắt trong veo

Con Gái Tuổi Dần

Năm tới sẽ là năm con cọp
Tuổi bé trùng năm mới động trời
Nếu muốn làm tim anh hồi hộp
Bé gầm lên một tiếng "Anh ơi!"
Sử sách đã nhắc nhiều đến bé
Hết sát phu rồi đến bỏ chồng
Anh thì gọi đó là "Bà Kẹ"
Mới nhìn, đã nuốt chửng đàn ông
Vái trời ai cũng xa lánh bé
Chỉ riêng anh tan cửa nát nhà
Anh chết sớm không hề nuối tiếc
Miễn là móng vuốt có mùi hoa
Mà anh lại cảm tình con ngựa
Thoát sao qua con gái tuổi Dần
Giả đồ vô thật anh lần nữa
Để tình run rẩy hết hai chân

Cô Nương Ngày Tết

Mười hai tháng cô nương già chát
Dè đâu xuân đến "lẳng" ra liền!
Giống như ngọn sóng anh ngồi hát
Nịnh đầm tiểu muội một hơi : em....

Thì em vẫn là em áo trắng
Nhất quỷ, nhì ma, thứ ba... huê
Anh cao lớn mà chân thì ngắn
Bước hoài vẫn bị gọi nhà quê

Muội tuyên bố đón xuân tiết kiệm
Sơ sơ chỉ một hũ kiệu hành
May thay, con mắt không hà tiện
Khai vị đầu năm, biết liếc anh

Biết liếc anh... nghĩa là chóng lớn
Một năm mới đó, đã bay vèo
Anh tự cắt cái đuôi cà chớn
Lên đồ, đứng cạnh sợi dây leo!

Cười như cô nương, khóc như tiểu muội
Anh biết sao mà dễ bây giờ?
Thà mừng một trái tim anh chết đuối
Mừng hai anh lại nhảy lên bờ....
....làm thơ!

Cuộc Hành Trình Quanh Đống Rác

Bùi Chí Vinh Tự Kể

Tôi chỉ có thể chọn cái đầu đề như thế để đặt tên cho cuộc đời của mình. Cho dù báo Thể thao và Văn hoá là báo rất có lòng với tôi, trên tờ báo có lúc nhà phê bình Vương Trí Nhàn đã hạ bút viết về tôi một bài dài lê thê "Thơ tình Bùi Chí Vinh, xanh vỏ đỏ lòng", lại có lúc cô Thu Hồng quan tâm đến nhan sắc bất thành nhân của tôi khi lép lỏ sau cánh gà Nhà văn hoá Thanh niên trong đợt lãnh giải 20 năm văn học thành phố, mới đây nhất khi khai chương bộ sách thiếu niên phiêu lưu mạo hiểm "5 Sài Gòn" của nhà xuất bản Kim Đồng mà tôi là tác giả, cô Đoàn Ngọc Thu lại còn có nhã ý so sánh "Sự kiện tôi viết bộ sách trẻ con Việt Nam bán chạy với số lượng hơn vạn bản một tuần là hiện tượng văn xuôi hiện nay không kém gì hiện tượng quây trong thơ ca thuở trước của tôi". Nhưng dẫu được ba nhân sự đáng được tôn trọng trên thông cảm cách nào đi chăng nữa thì cuộc đời tôi vẫn không hề xê dịch: tôi sinh ra, lớn lên, chiến đấu, giã gạo và tồn tại quanh... đồng rác. Tôi, trong lá số tử vi và hình tướng quái dị của tôi, đa số thầy bói đều phán một câu "đi tới đâu tạo sóng gió tới đó". Tôi không biết mình đã vô tình hay hữu ý gây ra rắc rối cho những ai, chỉ biết rằng lỡ chào đời ở xóm Lách dưới chân cầu Công Lý vào lúc 12h đêm ngày 23/10/1954 cực kì ứng với tương lai mờ mịt:

"Tôi sinh ra gặp buổi nhiễu nhương
Bất lương bàn luận chuyện hiền lương

Tráng sĩ cúi đầu làm binh sĩ
Thơ quốc doanh cười cợt thơ Đường
Lên năm ta đã biết đào trùn
Móc vào lưới lợi sinh câu cá

Mãi tuổi 30 giống họ Khương
Móc thơ phú mà câu thiên hạ"

15 tuổi sau đợt "câu cá" thơ ngây, tôi tự cải thiện thân phận súc của mình bằng cách "câu thiên hạ" qua việc thoát ly tham gia các hoạt động cách mạng thuở bấy giờ của phong trào đấu tranh học sinh, sinh viên đô thị thành phố. Lúc đó tôi đã cả gan làm thơ ca ngợi một "bí danh" khác của Hồ Chí Minh và bị đuổi học khỏi lớp 10 trường Nguyễn Trãi. Chớ gì nữa, trong tờ báo xuân của nhà trường đang thập thò sau vở kịch thơ Người làm lịch sử Nguyễn Trãi, tôi đã phạm huý hai câu: Mặc cho bão táp mưa sa - Trên cây ái Quốc nở hoa anh hùng".

Tôi nghĩ rằng đến hôm nay nhiều anh em cả trường Nguyễn Trãi làm quan chức các thứ các cái khó mà quên được hai câu thơ góp phần cho cuộc bãi khoá lớn năm 1970 - 1971. Sau giải phóng, con huyền mộng làm hiệp sĩ Don Quichotte chiến đấu với những cái cối xay gió, cướp của cải người giàu chia cho người nghèo của tôi từng đã hoàn tất. Còn phải hỏi, tôi được Thành đoàn ưu đãi tạo điều kiện giữ sứ mạng chọn thơ chuyện trên tờ báo Tuổi Trẻ mới ra lò bất chấp lai lịch lộn xộn bản thân. Đáng mừng là tôi không thích hợp với chiếu hoa trái sẵn, năm 1978 cuộc chiến tranh biên giới nổ ra, tôi sung sướng làm đơn tình nguyện đi bộ đội để giải

phóng cương vị "không đúng nơi đúng chỗ của một cọng rác biến tướng thành cán bộ salon".
Hồi đó hình như tôi có viết mấy câu thiệt là đã:

"Buộc vào ba lô sách Lỗ Tấn
Ca hát như một chàng digan
Ta vừa nghịch ngợm vừa đứng đắn
Khi đã quàng vai khẩu súng trường
Rùng nhờ người đi mà thành đường
Ta nhờ tự do mà thành lính
Đường áp tai nghe mùi quê hương
Lính áp má thấy nòng thép lạnh"

Rồi chiến tranh cũng chấm dứt, tôi lại hoá thân làm cọng rác giang hồ xán lách bằng đủ mọi nghề nghiệp: phụ sửa xe lẻ đường, thợ máy giập, bán ve chai, đập xích lô, bán kẹo, bán cá, bốc xếp, đọc thơ lưu diễn các quán rượu kiếm cơm. Kết quả sau chục năm mưu sinh trước hàng trăm cặp mắt nghi kỵ, năm 1989 tập Thơ tình Bùi Chí Vinh với 60 bài rút trong tổng số hàng ngàn bài ứng khẩu thất lạc, ung dung ra mắt độc giả, kéo theo sự tổn hao giấy mực báo chí của các nhà ngữ sử văn đàn suốt ba năm khen, chê, tranh luận. Ái chà, thơ tình là cái quái gì nhỉ, đối với tôi đó chỉ là một thứ phụ tùng văn chương không hơn không kém, thơ tình làm sao mà an ủi nổi bầu nhiệt huyết của thằng con trai Nam bộ trước những bất công của đời thường. Tôi nhớ như in bài thơ Bán kẹo mở đầu như sau:

"Ta sinh ra không hề hảo ngọt
Quen đắng cay hơn uống nước đường
Chắc tại đời ta như giấy bóng

Nên lâu lâu gói kẹo đỡ buồn..."

Rồi bài thơ Bán cá:

"Đến nhà gặp bạn hiền bán cá
Cá rô cá sặc cá thòi lòi

Mà ta thì vốn thằng lấu cá
Thấy cá là chỉ muốn nướng chui..."

Rồi bài thơ Ve chai:

"Gặp nhau không cần coi lịch ngày

Vi đội mũ rơm chân mang hài
Lại đây cùng uống ve chai tửu
Gặm đậu phụng rang mà nghe say... "

Bây giờ năm 1998 ngồi điemr lại thảng trầm lại càng thấy sắc sắc không không vĩ đại. Tôi còn nhớ cách đây vài năm báo chí tri hô tùm lum: "Văn xuôi cho thiếu nhi Việt nam đâu mà cứ dịch văn xuôi hải ngoại". Nghe mà ghét, cọng rác lại bay lên lần nữa với bộ sách "5 Sài Gòn" mỗi tuần bán hơn chục ngàn cuốn đến nay hơn nửa triệu bản nhưng báo chí im re. Thế đó, Rác là rác. Rác không có chỗ đứng trong thế giới bè phái, giả hình.

Thôi xin tạm chấm dứt cuộc hành trình...

Thể thao Văn hoá.

Dạ Ngõ

Hai người lớn giáp mặt nhau
VẬY là con trẻ qua cầu gió bay
Áo tình anh giữ trong tay
Bỏ công em cõi từ ngày còn thơ
Anh đi hỏi vợ bất ngờ
Vàng trắng chờ mặt nằm mơ trên trời
Trầu cau chưa sấm đủ đôi
Trước sau chỉ có một lời sắt son
Mẹ anh đánh tiếng cầu hôn
Ba em con mắt cứ dòm đôi ta
Mặc người lớn nói gần xa
Tội gì không lên xuống nhà hôn em.

Đà Lạt

Nghe nói hồi xưa toàn tướng tá
Chọn cao nguyên làm chỗ cắm dù
Ta gốc dân thường nên thấy lạ
Vén sương mù cổ tích coi chơi
Y rằng Đà Lạt như con gái
Trình nữ hồn nhiên mọc dọc đường
Hoa nào lúc nở đều e lệ
Hèn gì vua chúa chẳng du dương
Có điều thiên hạ như bông cải
Ra chợ lênh khênh xếp đợi thời
Ta muốn kiếm một ông Lý Bạch
Ai ngờ thủy tạ thiếu trăng soi
Đất đai cũng thể như gươm giáo
Dàn trận xông lên tím mặt mày
Một hôm ta xách tiền mua núi
Thấy vàng trong đá tựa tro bay.....

Dép Quốc Doanh

Đi bộ dép vỏ xe phồng ngón
Con đào thương hại sấm dép da
Trời xúi bàn chân quen xả láng
Xỏ vào nửa tháng đã te tua

Tội nghiệp con đào, tiền chất bóp
Nhịn tháng lương, không dám ăn chè
Ta thân đói rách mà chơi "sộp"
Nửa đường nhìn dép đứt, giận ghê!!

Thì đổ thừa tại đường lồi lõm
Lỗ tấn mà đi cũng cụt giò
Huống chi ta, mỗi ngày lộn xộn
Giang hồ chưa chịu lép Rambo

Thì đổ thừa tại ta tuổi Ngựa
Thiếu yên cương, ruổi vó sao đàn
Tiếng hí nghe buồn như tiếng sủa
Tiếng sủa buồn như dép quốc doanh

Con đào sấm dép, quên sấm kếp
Dép-quốcdoanh thì kếp-cuốc-cày
Em nhan sắc thuộc hàng kiện tướng
Chọn lầm ta, duyên nợ thương thay!!
Thương thay sĩ tử đồng như vậy
Nỡ để trạng nguyên ngóng vĩa hè
Thương thay giày dép nhiều như vậy
Để thi hào mang lớp vỏ xe.....

Độc Chuyện Liêu Trai Nửa Đêm

Phải là ma cái thì lên

Còn là ma đực vô duyên thì chuẩn

Phải là ma cái anh thương

Còn là ma đực khôn hồn cút ngay

ĐỐI ẨM VỚI ĐỖ MỤC

Nằm mơ đối ẩm cùng Đỗ Mục
Rượu nửa phần trong, nửa phần đục
Hai thằng giành nhau uống một chung
Lúc cạn nhìn nhau ứa nước mắt

Đỗ Mục mang hài, ta chân đất
Người xưa làm quan, ta thường dân
Hắn ngàn năm trước huynh đã khóc
Khiến ngàn năm sau đệ rung rung

Huynh nổi tiếng bạc tình thi sĩ
"Lạc phách giang hồ tái tửu thành"
Ta là lính quân hàm binh sĩ
Cũng từng ở các chốn lầu xanh

Hà tất bàn chi sang trận mạc
Rủ lát nữa tên bay đạn lạc
Đệ chui xuống đất, huynh lên trời
Vò rượu để không buồn muốn khóc

Đoạn tổng nhất sinh duy hữu tửu
Thà ngồi đây bàn về phụ nữ
Tội nghiệp cho huynh thằng đẹp trai
Xuống Dương Châu chỉ nhậu lai rai

Mà phụ nữ ngày xưa chắc ngộ
Đâu có cọt- xê, chỉ có yếm đào
Nếu huynh nghiền gái mời ra phố
Tốn chục đồng quên hết binh đao

Thứ nữa mời huynh một điếu thuốc
"ba số" thơm râu không chê được
Huynh xưa là Thứ sử nhà Đường
Dọc tẩu gối ả đào say khướt

Riêng ta phận lính nên đành lác
Tướng sang mà vẫn kiếp ngựa thồ
Trời ơi, hai đứa thơ chưa khạc
Tiếng gà nở gáy rách con mơ

Đêm Mona Lisa

Ngóli đản bả tôi lờP gảp trong đê
 Tuyêòt nhý nảng Mona Lisa tôi đảP gảp
 Nảng bôỒ dýõPng hỏn rảit nhiêủ thiòt naòc
 Tôi "ba rooi" trong tiềng hoỒi lỏli chảo

Trên toic nảng tôi đầủu môòt con sủ
 Sủim đầủp cainh rỏli bay đỉ nhý bủim
 Nảng haỉm tiềủ nhý hoa quyỉnh nỏỒ muỏn
 Týò nhiền hýõng nẻn tôi hýPủ xaò nhiủn

Rỏli lảỏng leP lảủm bảỉ thỏ ản trỏm
 CuPng nhỏỉ trỏỉ, tôi coi chuiỏt thông minh
 **

Đẻm đảit nảng chỏủy ra khoỒi bủic tranh
 Bảủt công tảic hỏủn tôi đảng cuíp đỉềủn
 Nảng đảủn tôi đỷỉng liềic ngang doỉm leủn
 Đảủt đỏủng týỒ tôi đẻin chỏP cảủn nhiủn
 Tôi ngảim daủi khỏỉ môòt coPủ nhủn sinh

Thủi vảỉ ngýỏli mong manh nhý sỏủi chiỒ
 Tôi khỏng biềit gảủm tôi khỏng biềit hủi
 Vảủy thiủ tôi đỉich thýòc giỏing con ngýỏli
 Con ngýỏli ảủy noủi môòt củi coi lủi:

Em, em, em vảỉ chiỒ coi em thủi
 **

Đẻm bỏPng vỏP ỏủa ảinh sảing trên mủi
 Ngýỏli đảủn bảỉ trỏỒ nẻn khỏng coi tuỒi

Nảng haỉt môòt bảỉ đảủy thủic ản cho tim tôi bủit đỏii
 Nảng ca môòt trỉich đỉềủu Bỏhẻmiềng cho tôi lảủy thắng bảủng
 Nảng bay nhý chim khỏng sỏủ cainh rỷỉng
 NgỏP nghiỏch haỉt trên đỏủi tôi đảủy soỒi

Nảng týò vẻò bảủng kinh nghiềủm cuỒa bảỉ củi, bảỉ sỏ, bảỉ ngoảủi
 Rảủng con quỏủ noủi kẻủ lảủ nam đảủo nủP phỏủng
 Trỷủic thủy vủP khiủ vủ củủng lỏủi haủi
 Tôi đảP đảủủ haỉng rỏli nhiềch laủi gảủn hỏn
 **

Đẻin bảủy giỏủ mủi mủi thỏủt lảủ son

ĐoỒ nhý lýÒa ngýõli đảln ông thắn thoài
ĐoỒ nhý maiu bôồ tuắn hoắn đắng chaỖy

ĐoỒ nhý em con rắn cuỒa Chừa Trồli
ĐoỒ nhý tôi: trắi cắm nuồit chýa trồi
Trắn truồi nhaỖy xuồing trắn gian gềo giồing
Em sinh đềỒ mồòt đềm ngắn giắc mồong

Tôi nắlm mỗ đắim ngýòc tiềc xuắn thắ
ChiỒ ao ýồic toíc rắu dắli nhý voPng
Ru em nắlm quền Cung Oắn ngắm thi

**

Tôi giao hềit cho nắng bao đồi tuồOi
Nhý bao đồi xu chắỒng đắing lắ giắ
Ồi đềm laò tuồOi tôi thắnh giắy baòc
Em haPý xắli cho tôi chềit mau đề!

Gheo Vợ Tương Lai

Mỗi lần say sưa anh lại nhớ em
Làm như thể em là ly bia vậy
Ly bia nhấp môi thì anh uống đại
Em nhấp anh thì biết uống cách nào
Em nhấp anh nghĩa là kếp nhấp đào
Hoa nhấp bướm và rom nhấp lửa
Bướm đụng hoa thì hoa tàn, nhị rữa
Lửa đụng rom thì rom bén hết mình
Mà chúng ta thì khác hẳn trái chanh
Vắt nước sớm chỉ còn tro miếng vỏ
Anh sẽ vắt em như chồng vắt vợ
Trăng mặt cả năm đâu chỉ một tuần
Đâu chỉ gói chần mới hết nghĩa động phòng
Ta động phòng nhau từ trong cái nhớ
Cái "động" dễ thương, cái "phòng" dễ sợ
Dễ sợ, dễ thương nên nhớ nhau hoài
Cái nhớ lũy thừa mỗi lúc anh say
Làm như thể sắp bồng em ra biển
Đặt xuống cát đen chờ con sóng đến
Chúng kiến anh đang tuyên thệ ái tình
Cái nhớ bình phương lúc nhớ thành linh
Nhớ mà giấu thì làm sao chịu được
Anh sẽ hét lên cho lỗ tai em nhột
Còn hét tên ai, đố em biết... hà hà

Giấc Mơ Công Ty Riêng

Được gọi là "giám đốc"
Nghĩ cũng hách xì xằng
Đặt bút ký cái rẹt
"Lính bắt đầu lãnbg xằng"
Tuổi trẻ sớm lập nghiệp
Thường "bạo phát bạo tàn"
Hèn chi nhiều giám đốc
Chưa phát đã... bạo gan!

Giọt Mực Mùa Hè

Chắc chắn hồn anh toàn mực tím
Bé không tin chấm thử vài lần
Một là được thầy cho mười điểm
Hai là tim bé bị... bâng khuâng
Anh làm thơ toàn bằng viết bic
Làm quen chưa biết viết bằng gì
Sực nhớ ngày xưa còn lọ mực
Sân trường tím đẫm một cây si
Bài hát nào "sợ thương sợ nhớ"
Còn thơ anh "giọt nhớ giọt thương"
Một hôm anh biến thành quyển vở
Tình nguyện yêu giọt mực tím đang buồn

Hiên Mưa

Một hôm lãng xẹt mưa rơi
Giọt thưa, giọt nặng khiến đời có hiên
Ta vào trú tuổi thanh niên
Chưa hai thứ tóc đã quên thiếu thời

Một hôm lãng xẹt mưa rơi
Thất thanh ta gọi " em ơi" đỡ buồn
Ngoài hiên đám trẻ bất lương
Coi thường phụ nữ, cời truồng tắm mưa
Trong hiên, người lớn chẳng vừa
Nâng ly kể chuyện: ngày xưa đã tình...
Ta ngồi gác cửa văn minh
Uống một mình, thấy hai mình ngắt ngư